

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.238/2012/8.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2012. május 21. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő ítéletet:

A hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés bűntette miatt I.rendű vádlott neve ellen indított büntetőügyben a Szolnoki Törvényszék 2012. február 6. napján kihirdetett 9.B.543/2011/29. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott 2 (kettő) év börtönbüntetést 4 (négy) évi próbaidőre felfüggeszti.

A közügyektől eltiltást mellőzi.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

Indokolás:

A Szolnoki Törvényszék az első fokú határozatával I.rendű vádlott neve vádlottat vesztegetés bűntette (Btk.250. § (1) bekezdés, (3) bekezdés 1. tétel I. fordulat) miatt 2 év börtönre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által 2011. március 16. napjától május 12-ig előzetes letartóztatásban töltött időt. Az eljárás során lefoglalt dolgok lefoglalását megszüntette és azokat érdekeltnek kiadni rendelte. Kötelezte továbbá a vádlottat 114.552 Ft bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen a vádlott és a védő a bűnösség megállapítása miatt, elsődlegesen az eljárás megszüntetése, másodlagosan felmentés, harmadsorban enyhítés, a szabadságvesztés büntetés próbaidőre felfüggesztése érdekében jelentettek be fellebbezést (9.B.543/2011/29.sz.jkv.10.o.2.bek.).

A Debreceni Fellebbviteli Főügyész a Bf.148/2012/1-I. számú átiratában az elsőfokú bizonyítási eljárást törvényesnek, a tényállást megalapozottnak, valamint a minősítést és alapvetően a büntetéskiszabást is helytállónak tartotta. Kifogásolta azonban, hogy a Btk. 56. § (2) bekezdésében írt kötelező szabály ellenére a törvényszék a vádlottnál nem alkalmazott foglalkozástól eltiltást. Ezért az ítélet részbeni megváltoztatását, a vádlottal szemben rendőri foglalkozástól eltiltás büntetés kiszabását is, egyéb részekben a határozat helybenhagyását indítványozta.

A védő a másodfokú eljárásban a jogorvoslatát írásban részletesen indokolta (Bf.II.238/2012/6.sz.). Az eljárás megszüntetését célzó fellebbezést a védelem azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság eljárása nem felelt meg a Római Egyezmény 6. cikk. 1. bekezdése szerinti tisztességes eljárás követelményének. A bűncselekmény elkövetésére ugyanis a védő érvelése szerint a nyomozó hatóság közreműködésével, általi provokáció folytán került sor, mely a vád törvényességét alappal kérdőjelezi meg. E körben hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.161/2009/17. számú ítéletének rendelkezéseire és indoklására is. A személyi és okirat bizonyítékokat részletesen elemezve, a védelmi jogokat érintő eljárási szabálysértésre is hivatkozva kiemelte, hogy a bizonyítékok okszerű mérlegelését követően a vádlott terhére a bűnösséget megalapozó tényállás nem állapítható meg. Vitatta a jogtalan előny elfogadását, mint ahogy a terhelt részéről a kötelességszegést is. Ha mégis kötelességszegés lenne megállapítható, akkor legfeljebb katonai bűncselekmény, a Btk. 348. §-a szerinti szolgálatban kötelességszegés lenne a vádlott terhére róható, vesztegetés semmiképp sem. A bűnösség megállapítása esetére a büntetés enyhítését, a szabadságvesztés próbaidőre felfüggesztését tartotta indokoltnak, figyelemmel a terhelt kedvező személyi és családi körülményeire. Ezen túl kitért arra, hogy a vádlottal szemben a közügyektől eltiltás mellett a rendőri foglalkozástól eltiltásra nem kerülhet sor. Összegezve, elsődlegesen a Be. 373. § (1) bekezdés I. c) pontja alapján az ítélet hatályon kívül helyezésére és az eljárás megszüntetésére, másodlagosan a vádlottnak a bűncselekmény bizonyítottságának hiánya miatti felmentésére, harmadlagosan pedig a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére tett indítványt. Álláspontja szerint a tachográf korongokkal kapcsolatban a szakértői díj szükségtelenül merült fel, ezért azt nem a vádlottnak, hanem az államnak kell viselni.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő az írásban is részletesen indokolt jogorvoslatát változatlanul fenntartotta.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség képviselője az átiratában foglaltakat annyiban módosította, hogy a foglalkozástól eltiltás büntetés kiszabására irányuló indítványát visszavonta, figyelemmel arra, hogy az első fokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére nem jelentett be fellebbezést, így egy újabb büntetés alkalmazása a súlyosítási tilalom szabályaiba ütközne. Ezért az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A védelmi fellebbezés részben, a büntetés enyhítésére irányulóan alapos.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be.348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírált.

A felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást alapvetően a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le. Nem vétett sem feltétlen, sem olyan súlyú relatív hibát, mely az érdemi felülbírálatot kizárhatná.

Az eljárási szabályoktól részben ugyan eltért, mindez azonban a bizonyítás törvényességét nem érintette.

A relatív, az ítéletet egyébként nem befolyásoló eljárási szabálysértések a következők.

A tárgyalás megkezdésekor, 2011. október 6-án már hatályosak voltak 2011. július 13-tól a 2011. évi LXXXIX. törvény 23. §-ával meghatározott, a Be. XXVIII/A. Fejezetében a kiemelt jelentőségű ügyek eljárási szabályai. A vádemeléskor e normák még nem voltak hatályban. Külön bírósági határozat és törvényhelyre hivatkozás ugyan nem rögzíti, de az elsőfokú bíróság a tárgyalást már e szabályok szerint folytatta le. A kiemelt jelentőségű ügyek szabályainak alkalmazását a Be. 554/B. § b) és bb) pontjában foglaltak indokolták, mert az eljárás adatai és az ítéleti ténymegállapítás szerint a vádlott vezető beosztású dolgozóként követte el a bűncselekményt. A vezető beosztású személy büntető anyagi jogi és eljárásjogi fogalma részben eltér, ezért a megbízott alosztályvezető helyettes, ha a vesztegetés tekintetében nem is minősül vezető beosztásúnak, ellene az eljárást a kiemelt jelentőségű ügyek szabályai szerint kell folytatni.

A vádlott kihallgatásának részleteiből, valamint az elnapolt tárgyalási időközökből ellenőrizhető, hogy az elsőfokú bíróság, helyesen, a Be. XXVIII/A. fejezete szerint járt el.

Egyes tanúk kihallgatásakor azonban megszegte a Be. 554/N. § rendelkezéseit, mely szerint a tanács elnöke a tanú kihallgatásának kezdetén a Be. 85. § (2) (3) bekezdése szerint jár el, majd ezt követően, ha a tanú vallomásának nincs akadálya, az hallgatja ki, aki a kihallgatását indítványozta. Ezt követően a tanúhoz a másik fél és a vádlott, majd a tanács elnöke, a bíróság tagjai, a sértett és a magánfél, kérdéseket intézhet.

Az általánostól eltérő szabályok azonban nem érvényesültek a 2012. október 6-i tárgyaláson (16.sz.jkv.) , , , valamint a 2012. november 21-i tárgyaláson (22.sz.jkv.) , , , és tanúknál, mert a tanúkat elsőként nem az indítványozó ügyész, illetve védő, hanem a tanács elnöke hallgatta ki. A különös tanúkihallgatási normák csak kerültek alkalmazásra, e tanút az indítványozó védő hallgatta ki elsőként (16.jkv.24.o.).

A védő a fellebbezésének indokolásában iratszerűen, megalapozottan hivatkozott az eljárási szabálysértésre. Az eljárási szabályoktól eltérés elsősorban a védelem által indítványozott tanúk kihallgatásánál hangsúlyos, különösen és kihallgatásával összefüggésben, akik a büntetőjogi felelősség kapcsán releváns vallomást tettek.

Az ítélet tábla egyetértett a védővel abban, hogy az eljárási szabályokat e részben a törvényszék nem tartotta be. A kiemelt jelentőségű ügyekre nézve jelenleg alakuló ítélkezési gyakorlat azonban a Be. 554/N. §-ban foglaltak részletezett megsértését csak relatív eljárási hibának tekinti, mely nem érinti a bizonyítás törvényességét, és nem teszi kizárttá a törvényi rendelkezéstől részben eltérő formában történt kihallgatás eredményének bizonyítékként értékelését. Nem vitás az sem, hogy a védőtől az első kérdés jogának elvonása érinti a védelmi jogokat. A kihallgatás menetében azonban a védő részletesen feltehetette kérdéseit, melyet a jegyzőkönyvek rögzítenek. A védelem jogai ezért nem szenvedtek olyan mértékben csorbát, ami a Be. 375. § alkalmazását indokolná. A védő a jogorvoslatban hivatkozott arra is, hogy a tanács elnöke a védelem tanúinak kihallgatása előtt megjegyezte, hogy „praktikus okokból majd ő kérdez először”, hiszen ez nem jelentős eljárási szabálysértés”. Ilyen, egyébként valósága esetében nyilvánvalóan elfogadhatatlan kijelentést a jegyzőkönyvek nem rögzítenek. A jegyzőkönyv közokirat, melyben foglaltakat az ellenkező bizonyításáig valósnak kell tekinteni. A védő által hivatkozott és okirattal alá nem támasztott bírói megjegyzésre ezért érdemben a másodfokú bíróság nem reflektálhat, másrészt megjegyzendő, ha a védő jogai csorbítását észlelte, lehetősége lett volna mindezt észrevételezni és jegyzőkönyvbe foglaltatni, erre azonban nem került sor. Elvi éllel jegyzi meg azonban az ítélet tábla, hogy a bíróságnak a

büntető perrend minden általános és részletszabályát be kell tartania. Attól sem praktikus, sem más szempontok miatt nem térhet el. Másfelől az első kérdés elvonásának joga, ha nem is feltétlen eljárási szabálysértés, de jelentéktelennek nem tekinthető. Ennyiben osztja az ítéltábla a védői érvelést.

A vád törvényességével és a védőnek az eljárás megszüntetését célzó indítványával kapcsolatban a másodfokú bíróság álláspontja a következő.

A Be. 2. § (1) bekezdése szerint a bíróság az ítékezés során törvényes vád alapján jár el. A törvényhely (2) bekezdése értelmében törvényes a vád, ha a vádemelésre jogosult a bírósághoz intézett beadványában meghatározott személy pontosan körülírt, büntető törvénybe ütköző cselekmény miatt a bírósági eljárás lefolytatását kezdeményezi.

A vád törvényessége nyilvánvalóan a benyújtott vád alapján vizsgálendő, amint utalt rá az elsőfokú bíróság, de nem lehet teljesen figyelmen kívül hagyni a vádelőkészítő szakaszt sem, hiszen a vád törvényességét bizonyos esetekben a vádemelés előtti súlyos eljárási szabálysértések is érinthetik.

Jelen ügyben megállapítható, hogy a vádemelésre jogosult, hatáskörrel és illetékességgel rendelkező nyomozó ügyészség emelt vádat a vádlott ellen pontosan körülírt és nem kétségesen a büntető törvénybe ütköző cselekmény, vesztegetés miatt. A vád sem formai, sem tartalmi részében nem szenved olyan hiányosságban, hibában, mely kizárná a törvényességét.

A védő álláspontja szerint a vád azért nem tekinthető törvényesnek, mert a Római Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésében írt tisztességes eljárás („fair trial”) elvei sérelmet szenvedtek azáltal, hogy a vádlott a hatóság közreműködésével, provokációjára, közvetlenül annak hatására követte el a vád szerint a bűncselekményt. E körben hivatkozott elsősorban a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.161/2009/17. számú ítéletének rendelkezéseire és indoklására, valamint az Emberi Jogok Európai Bíróságának elleni ügyében 1992. június 15-én kelt 17/1991/269/340. számú határozatára (BH. 1992.11.sz.), továbbá elleni ügyében 1998. június 9-én kelt ítéletére (BH. 1999.8.sz.).

A védelem érvelése annyiban helytálló, hogy a Római Egyezmény a ratifikálása folytán az 1993. évi XXXI. törvény által a magyar jogrendszer részét képezi, ezért az egyezmény rendelkezéseit, valamint az Emberi Jogok Európai Bíróságának joggyakorlatát figyelembe kell venni, gondosan értelmezve a jelzett alapvető normákat, továbbá az Alaptörvény rendelkezéseit, az Alkotmánybíróság döntéseit, valamint a Kúria és más felsőbíróságok gyakorlatát is.

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a később részletezettek szerint a másodfokú bíróság által is irányadónak tekintett tényállás, valamint a rendelkezésre álló nyomozati és vád előkészítési anyagok alapján az ítéltábla nem tartott megállapíthatónak olyan előre megtervezett, szervezett akciót a nyomozó hatóság és az ügyész részéről közreműködésével, mely az Európai Egyezmény szabályaiba ütközne és sértené a tisztességes eljárás alapvető követelményét.

Kétségtelen, hogy a konkrét vesztegetési cselekmény előtt felvette a kapcsolatot a rendőrséggel és az ügyésszel, miután értesült a által vezetett tehergépjármű rendőrségi ellenőrzés alá vonásáról. A bizonyítás okszerűen értékelt anyaga szerint azonban a hatóság nem bírta rá arra, hogy kiprovokálja a vesztegetést, sőt kifejezetten jelezték neki, hogy tilos az aktív vesztegetést a rendőr ráhatása nélkül, önmaga megkezdeni, azaz a pénzt átadni olyan előnykérés, vagy ráutaló magatartás nélkül, mely az intézkedő rendőr jogtalan igény kérési vagy elfogadási szándékát tanúsítja. A megalapozott tényállás szerint a vádlott már befejezte a rendőri intézkedést, pedig az autójához ment, amikor a által vezetett rendőrségi szolgálati gépjármű mellette megállt. A vádlott ekkor lehúzta a gépjármű ablakát, ekkor kérdezte meg , hogy van-e valami teendője. Erre válaszolta a vádlott, hogy " nem mondhatok semmit, magának kell eldöntenie, ha ad valamit úgy is jó, ha nem ad semmit úgy is jó". Ezt követően adta át a vádlottnak a készpénzt.

A tényállás fő részének egésze, de a részlet tényelemek is azt tanúsítják, hogy nem provokálta ki a pénz rendőr általi átvételét. Ezzel szemben az intézkedés befejezése utáni rendőri magatartás, melletti megállás, az ablak lehúzása, majd a beszélgetés részletei és a pénzátadás azt erősíti meg, hogy a vádlott ráhatása, tevékenysége által nyílt meg az a helyzet, amikor a pénzt átadta.

A hatóság általi provokációt, a bűncselekmény megvalósulásában a hatóság célzott tevékenységét ezért a másodfokú bíróság nem tartotta megállapíthatónak, ezért nem látott lehetőséget a Római Egyezmény idézett cikkének, valamint a már felhívott eseti döntések alkalmazására sem, ott ugyanis jelen ügytől eltérő tényállás mellett, a tisztességes eljárást valóban sértő hatósági közreműködéssel, rendőri, ügynöki provokációval került sor a bűncselekmény elkövetésére.

Jelen ügyben nem merült fel olyan körülmény sem, mely a részben az ítélet tábla e tanácsa által tett előterjesztés folytán hozott 2/2007. (I.24.) AB határozatban, vagy az 1/2007.Bkv. véleményben foglaltakba ütközve a vád törvényességét megkérdőjelezné. Mint ahogy az EBH2011. 2299. számon közzétett elvi döntés iránymutatásaival sem áll ellentétben jelen eljárás.

Összegezve tehát, az ítélet tábla a vádat törvényesnek ítélte, ezért az ítélet hatályon kívül helyezésére a vád törvényességének hiánya miatt nem kerülhetett sor.

A törvényszék az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. Döntően helyes, megalapozott tényállást állapított meg, mely csak kisebb részben volt hiányos a vádlott személyi körülményeit illetően (Be. 351. § (2) bekezdés b) pont). Ezen túl a történeti tényállás szűk körben, tévesen a cselekmény jogi értékelését is érintette. A részleges megalapozatlanság a másodfokú eljárásban orvosolható volt.

Az ítélet tábla a tényállást a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjában írt jogkörében a nyilvános ülés adatai, és az iratok tartalma alapján a következőkkel egészíti ki, illetve helyesbíti.

- I.rendű vádlott 2006. májusában a 2006. évi rendkívüli dunai és tiszai árvíz- és belvízvédekezésben végzett áldozatos munkájáért és a nehéz időszakban mutatott helytállásának elismeréseként a vizek kártételei elleni védekezésért bronz érdemrendet kapott az illetékes minisztertől.

- A vádlott jelenleg 22.500 Ft összegű szociális ellátásban részesül, a munkanélküli segély folyósítása már megszűnt. Élettársa havi jövedelme 90.000 Ft. Banki tartozásuk áll fenn, melynek törlesztő részlete havi 44.500 Ft.
- A Megyei Kormányhivatal Munkaügyi Központjával szerződést kötött a TÁMOP 1.1.2. „A hátrányos helyzetűek foglalkoztathatóságának javítása” elnevezésű program keretében „C”+ CE” kategóriás gépjárművezető és tehergépkocsi vezetői alap felkészítő tanfolyam elvégzésére. A tanfolyamot a Megyei Autóközlekedési Kft szervezi. A vádlott a tanfolyamot jelenleg végzi, legutóbb 2012. május 16-án hatósági vizsgán vett részt. A tanfolyam befejezése 2012. decemberben várható.
- A történeti tényállásból mellőzi a 4. oldal első bekezdését.

A tényállás kiegészítés a vádlottnak a nyilvános ülésen a személyi körülményeiről tett vallomásán és a védelem által bemutatott kitüntetési okirat adatain alapult.

A történeti tényállás 4. oldalának első bekezdésében a bíróság a cselekmény jogi értékelés körébe tartozó megállapítást tett, mely egyébként ellentétben is állt a jogi indokolással, mert a tényállásban tévesen a hivatali helyzettel visszaélésre, a jogi indokolás körében pedig a kötelességszegésre utalt. Ezen okok miatt a tényállásból az ítéletábra mellőzte a hivatali helyzettel visszaélés megállapítását, utalva már e részben is arra, hogy helyesen kötelességszegés valósult meg.

A kiegészítéssel a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált és a Be. 352. § (2) bekezdése értelmében a másodfokú ítélezés alapját képezte.

Az elsőfokú bíróság a lényeges bizonyítékokat megvizsgálta és azokat okszerűen, a logika tartalmának megfelelően értékelte. Részletesen vizsgálta I.rendű vádlott védekezését, valamint az ügyben lényeges körülményekről nyilatkozó személyek, mint tanúk vallomását, az ügyben beszerzett műszaki szakértői véleményt és az okirati bizonyítékokat.

A személyi, szakértői és okirati bizonyítékokat egyenként és összhatásukban, kölcsönösen is gondosan értékelte. Nem tévedett, amikor a vádlottnak a vádban foglaltakat vitató vallomásával szemben a tényállást elsősorban tanúvallomására alapította, melyet részben az okirati bizonyítékok és a rendőrség számítógépes nyilvántartási rendszere is megerősített.

az eljárás során döntően egységes, ellentmondásmentes vallomásokot tett, melyeket az elsőfokú bíróság alappal talált hitelt érdemlőnek. Vallomását részben megerősítette tanúvallomása is. A törvényszék megalapozottan vetette el a vádlott azon védekezését is, hogy csak az intézkedés befejezése és a helyszínről távozása után észlelte a gépjárműben a készpénzt. E védekezés egyrészt életszerűtlen, másfelől a pénz konkrét megtalálási helyére nézve nem volt teljesen egységes sem, mint ahogy arra nézve sem, hogy a pénz felfedezése után megpróbált-e megfelelően eleget tenni a jelentéstételi kötelezettségének. A nyomozási vallomásával szemben e fontos körülményre ugyanis csak a tárgyaláson tett vallomást, melyet egyébként cáfolt volt osztályvezető tanú vallomása is

(22.sz.jkv.13.o.8.bek.), figyelemmel arra, hogy nem állapíthatók meg olyan nagyobb távolságok a forgalmazás tekintetében, melyek azt erősítenék meg, hogy a rádió nem működött. Ezen túl a vádlottnak mobil telefonon is lett volna lehetősége a jelentés megtételére, melyre nem került sor.

A törvényszék valamennyi lényeges tényállásrészre alapos és helyes indokolást adott, melyben foglaltakkal a másodfokú bíróság is egyetértett.

Az eltérő tényállás megállapítására irányuló védelmi fellebbezés lényegében a bizonyítékok értékelésén keresztül támadja a megalapozott tényállást, mely eredményre nem vezethetett, tekintettel arra is, hogy a tényállás helyessége esetén a másodfokú perben eltérő tények megállapítására, a bizonyítékok felülmérlegelésére nincs perjogi lehetőség (Be. 351-352.§).

Az elsőfokú bíróság a megállapított tényállás alapján okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is megfelel az anyagi jognak.

A vádlott szolgálatban lévő, intézkedő rendőrként, mint hivatalos személy a működésével kapcsolatban fogadott el jogtalan előnyt a 20.000 Ft összegű készpénz átvételével. A Btk. 250. § (1) bekezdésébe ütköző hivatalos személy által elkövetett passzív vesztegetés törvényi tényállási elemei teljes mértékben megvalósultak.

Az alapeseti vesztegetés a Btk. 250. § (3) bekezdés első tételenek első fordulata szerint minősül súlyosabban a kötelességszegés folytán. Az első fokú ítélet helyesen foglalt állást arról, hogy a rendőri intézkedés dokumentálásának hiánya, a rendőrségi intézkedést szabályozó normáktól eltérés, adatai priorálásának mellőzése, az RK lap kiállításának elmulasztása, valamint az un. AETR ellenőrzésről a jegyzőkönyvkészítés mellőzése olyan lényeges, a rendőri intézkedéshez kapcsolódó tartalmi és alaki szabályszegések, melyek kötelességszegésnek minősülnek és megalapozzák a vesztegetés súlyosabb minősítését.

A Btk.250. § (2) bekezdés a) pontjában írt minősítő körülmény megállapítására ugyanakkor az ítéletábra nem látott alapot. Egyfelől maga a vád sem tartalmaz arra adatot, hogy a bűncselekményt a vádlott, mint vezető beosztású személy követte el. A vádirati tényállás szerint a vádlott beosztottként teljesített szolgálatot. Másfelől az állandó bírói gyakorlat szerint sem minősül az anyagi jogi szabályok értelmében vezető beosztású személynek. Ilyen bűncselekmény alanya lehet a Btk. 137. § 1. a- f) pontjában meghatározott, kiemelt fontosságú állami feladatot ellátó személy vagy a törvényhely 1.j. illetve I. pontja szerint az a személy, aki egy vagy több szervezeti egység irányításával van megbízva. A tényállás személyi része utal rá, hogy a vádlott megbízott alosztályvezető helyettes volt a vádbeli időszakban, mely ugyan vezetői tisztség és indokolja a kiemelt jelentőségű ügyek szabályainak alkalmazását, de nem alapozhatja meg az anyagi jogi norma szerint a vezető beosztású minőséget, mert az alosztályvezető helyettes nem önállóan eljáró szervezeti egység irányító.

A cselekmény kiprovokálásának kérdésében az ítéletábra már részben állást foglalt a vád törvényességének elemzésekor, de itt is rámutat arra, hogy nem tárható fel olyan tiltott, tisztességtelen hatósági közreműködés, mely felvetné a vádlotti cselekménysor

jogellenességének hiányát és kizárhatná a büntetőjogi felelősség megállapítását. A Római Egyezménybe ütköző módon folytatott provokáció, mely jelen ügyben a már indokoltak szerint nem igazolható, ugyanis nem elsősorban a vád törvényességét kérdőjelezheti meg, hanem a jogellenesség hiánya miatt lehet a büntethetőség akadálya.

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket a törvényszék alapvetően helyesen feltárta. További enyhítő tényező, hogy a vádlott az árvízi mentésben végzett munkája folytán kitüntetésben részesült. Ezen túl kifogástalan szakmai előéletét, a jó parancsnoki jellemzését nagyobb nyomatékkaal kell értékelni a javára.

A szabadságvesztés tartamának a törvényi alsó határban való megszabása helytálló. A Btk. 83. § (2) bekezdésében meghatározott, jelen esetben ötéves büntetési tétel középértékűtől az alsó határnak megfelelő eltérés indokolt volt. Nyilvánvalóan az eddig megfelelő életvezetésű és szakmai életúttal rendelkező vádlottnál túl szigorú volna a középértékűnek megfelelő tartamú büntetés.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ugyanakkor alaposan feltehető, különös figyelemmel a vádlott személyi körülményeire, hogy a büntetés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető.

Az ítélet tábla szem előtt tartva a Btk. 37. §-ban írt büntetési célokat, így az egyéni és általános megelőzés követelményét, valamint a Btk. 83. §-ban foglalt büntetés-kiszabási elveket és a vádlott személyi körülményeit, különösen a rendőri szolgálati viszony és a biztos egyszisztencia megszűnését, valamint életvitelének rendezésére irányuló tanulmányait, a családja elnehezült anyagi helyzetét is, lehetőséget látott feltételes elítélés alkalmazására. E körben utal még a vádlott kitüntetésére is.

A másodfokú bíróság a részletezett okok miatt a két éves tartamú szabadságvesztés végrehajtását ezért próbaidőre felfüggesztette. A próbaidő tartamát a felső határhoz közelebb eső négy évben állapította meg a Btk. 89. § (2) bekezdése alapján.

A Btk. 62. § (1) bekezdésében szabályozott törvényi előfeltételek hiányában egyben mellőzte a közügyektől eltiltás alkalmazását, melyre csak végrehajtandó szabadságvesztés kiszabásakor kerülhet sor.

A foglalkozástól eltiltás büntetés alkalmazására irányuló indítványt az ügyész alappal vonta vissza, mivel a vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezés hiányában újabb büntetés kiszabását másodfokon a Be. 354. § (1) bekezdés f) pontja kizárja.

Törvényesek az ítélet egyéb, a lefoglalt bűnjel kiadására, és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezései is.

A másodfokú bíróság a védő érvelését a műszaki szakértői bizonyítással kapcsolatban nem találta alaposnak. Kétségtelen, hogy a szakvélemény kitért jogszabályi rendelkezésekre is, de alapvetően nem jogkérdésben nyilvánított véleményt, hanem olyan szakkérdésekben, melyek megválaszolására a hatóság tagjai nem rendelkeznek megfelelő szakértelemmel. A szakértő eljárásával összefüggő költségek ezért indokoltak merültek fel, így azokat is a bűnösnek kimondott vádlottnak kell viselni.

Mindezekre figyelemmel a Debreceni Ítéltábla, az elsőfokú bíróság ítéletét - a védelmi fellebbezést részben alaposnak találva - a büntetést kiszabó részében a Be. 372.§ (1) bekezdés alapján megváltoztatta, míg helytálló rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdés alkalmazásával helybenhagyta.

Debrecen, 2012. május 21.

Dr. Háger Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Gömöri Olivér sk.
előadó bíró

Dr. Elek Balázs sk.
bíró

ZÁRADÉK: A Szolnoki Törvényszék 9.B.543/2011/29. számú ítélete a másodfokú határozatban írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és a próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kivételével végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2012. május 21.

Dr. Háger Tamás sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő